

La plaga

Títol original: *The Plague* **Direcció i guió:** Charlie Polinger **País:** Austràlia **Durada:** 98 min
Any: 2025 **Gènere:** Terror **Interpretació:** Joel Edgerton, Everett Blunck, Kayo Martin, Elliott Heffernan... **Música:** Johan Lenox **Fotografia:** Steven Breckon **Distribuïdora:** Youplanet Pictures **Estrena a Espanya:** 30/4/2026
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

En un campament de waterpolo masculí, un preadolescent de dotze anys amb ansietat social es veu arrossegat a formar part d'una cruel tradició que ataca un marginat amb una malaltia anomenada 'La Plaga'. Però a mesura que es difuminen els límits entre el joc i la realitat, tem que la broma pugui estar ocultant alguna cosa real. (Youplanet)

CRÍTICA

Ofegar-se en una multitud

El *bullying* infantil és un dels comportaments humans més tristos i inexplicables. Que uns nens, en un grau d'escolarització que pugui variar des de primària fins a l'institut, es burlin, marginin, insultin o assetgin d'altres sense provocació és el senyal més inequívoc que l'ésser humà no és bo per naturalesa, en contra del que opinava Rousseau. I és que aquest comportament infantil no ve motivat per injustícies socials, desigualtats econòmiques, exclusions professionals o familiars, penúries i pobreses o desamors i obsessions, que serien en síntesi les raons per les quals un ésser humà la prendria amb un altre. En el cas del *bullying* escolar, per cenyir el focus, on les regles són iguals per a tots i encara no es professen sentiments que vindran més endavant, que un nen la prengui amb un altre té motius més foscos i gratuïts, com poden ser imitar el que ha vist a casa, suplir una carència afectiva, l'afany de popularitat o la pura genètica, sense aparents factors condicionants. Són a més comportaments que els educadors o els pares solen ignorar o aturar tard, cosa que pot portar a tragèdies irreversibles, o en qualsevol cas a traumes i ferides a llarg termini. I el pitjor és que el *bullying* se sol practicar en grup i contra una sola persona, estenen en els primers la condemna ètica, per més que segueixin un líder, i reduint la segona a un estat total d'indefensió... sense oblidar que fàcilment es pot passar d'una banda a l'altra, de la condició d'abusador o còmplice a la de nova víctima.

L'òpera prima del nord-americà Charlie Polinger es mou en aquest marc, en una sola localització, en aquest cas no un col·legi sinó un campament d'estiu centrat al waterpolo, i amb una franja d'edat dels protagonistes entre els 12 i els 13 anys. Des del principi advertim que un dels nois és diferent de la resta (començant que no es treu la samarreta per entrar a la piscina i jugar a l'esport en qüestió) i està apartat, assenyalat, amb el sobrenom de 'la plaga', que dona títol a l'original en anglès *The Plague*. Això s'explica perquè pateix algun tipus de malaltia, que en realitat sembla limitar-se a una mena de dermatitis que li causa una granellada en una part de la cara o l'esquena. Però diversos dels nens han decidit que l'èczema és contagiós i letal, i això imposa el seu distanciament i assenyalament, i consegüent marginació a totes les activitats del centre. L'entrenador i tutor, únic adult de referència en la narració (interpretat amb solvència per Joel Edgerton), sembla fer els ulls grossos, com farien la majoria d'adults en el seu lloc, encara que també sembla tenir certa empatia i preocupar-se pel benestar dels nens, com de mica en mica es demostra. Però la seva presència ocasional és insuficient per evitar aquest *bullying*, al qual inicialment s'uneix i després passa a patir també qui en realitat és el protagonista de la història, un altre nen (interpretat de manera commovedora pel jove Everett Blunck) l'únic defecte visible del qual, en aquest cas audible, és una incapacitat per pronunciar la T de certes paraules.

Polinger, seguint les tendències del subgènere, s'esmuny per la senda del *thriller* dramàtic amb tocs de terror, i fins i tot amb cert component sobrenatural, ja que la dermatitis de marres podria ser alguna cosa més, o almenys així ho percep el personatge principal. El seguiment en tot moment reforça la subjectivitat d'un relat que veiem a través dels seus ulls, amb la consegüent distorsió, que el cineasta subratlla amb parèntesis de so discordant o imatges que interrompen la fluïdesa del muntatge. Algunes són molt cridaneres, especialment a l'interior de la piscina, encara que el seu efecte una mica xocant no evita la sensació que també s'hi inclouen per impulsar de manera artificiosa una narració que per moments cau en certa inèrcia. En qualsevol cas, això aconsegueix que no estiguem davant d'un *thriller* o drama sobri corrent, sinó davant d'alguna cosa més personal, temàtica i estèticament, d'acord amb una experiència que ha de ser incomparable i que s'inspira en biografies concretes. Queda per esmentar l'altre personatge al costat oposat de l'equació: qui encoratja el *bullying*, un noi sense tares i d'aspecte saludable, amb un somriure freqüent que aviat resulta pertorbador, i l'actitud del qual en aquest cas podria trobar la seva raó de ser en la família, amb la seva mare morta i un germà gran que intimida. No obstant això, i com dèiem al principi, són factors que no tenen per què desembocar en aquest comportament, com demostren molts altres nens que pateixen problemes semblants i no actuen així, per la qual cosa aquell continua sent una injustificable incògnita.

Ignacio Navarro Mejía - elantepenultimomohicano.com